

“En la vivor dels miratges, me’n record d’un dia de calor enmig del Sahel, de veure el món regalimant cap al cel. Arbres, dunes, ases, gent de tot color... degotant i consumint-se. Tot això, a l’inrevés, cap per avall, és la mar, però també és una cova; la unió absoluta de contraris. La superfície líquida de la Terra amb les seves buidors més amagades. Dins d’aquesta mar coneguda hi podem veure diferents nivells:

El fons, amb els policroms moradors

El pla de l’aigua

La sabonera blanca

I, a la fi, el que reflecteix aquesta mar. El que és davall. Nosaltres!”

“Un día de gran calor en pleno Sahel recuerdo con la vividez de los espejismos la imagen del mundo goteando hacia el cielo. Árboles, dunas, asnos, gentes multicolores... Escurriéndose gota a gota. consumiéndose también. Todo esto puesto al revés es un mar, pero también es una cueva: La unión absoluta de contrarios: La superficie oceánica de la tierra y sus oquedades más escondidas.

En este mar agitado cabe suponer varios niveles:

El fondo de este mar y sus moradores policromos

El plano del agua

La espuma blanca de las aguas revueltas en marejada

Y, al final el reflejo. Lo que refleja este mar: lo que está debajo: nosotros”